

1 søndag etter påskedagen 2022 – Asbjørn Hjorthaug (ELBK)

Salm 114; GT 1. Mos 32:22-32; Ep: 1 Joh. 5:1-12; Ev: Joh. 20:19-31; II Joh 20:1-14

I dag møter vi Seierherren som for 3. gang viser seg for sine disipler. Jesus Kristus er Seierherren fordi han ved sin død og oppstandelse seiret over døden, djevelen og syndens makt. Det er ved denne seieren vi eier syndenes forlatelse og en evig rettferdighet.

Her er en stor trøst å hente for oss alle. Se på Jesu undervisning av disiplene gjennom 3 år. Gang på gang har Jesus varslet om sin død og oppstandelse. Men hva skjer? Disipler som sovner i Getsemane, Judas som forråder sin herre og mester, redde disipler som flykter, Peter som forneker Jesus med løgn og usannhet, Tomas som tviler og i dag låser de seg alle inne av frykt for jødene. Er dette Guds rike? Når alt er på det mest håpløse, så skjer underne. Johannes som ser den tomme grav og tror. Emmaus vandrerne som plutselig ser hva de før ikke har sett. Tomas som på nytt bekjenner sin tro. Disippel etter disippel, venn etter venn tror oppstandelsens under og forstår nå virkelig hvem Jesus er. Når Paulus sier at evangeliet er en Guds kraft til frelse, så er det den samme kraft som Jesus ble vekket til live med. Utenfor Damaskus fikk han selv erfare denne evangeliets kraft. Evangeliekraften er det samme som oppstandelseskraften. Den skaper nytt liv, tro og tillit. Derfor skal vi holde på med å forkynne, med å bruke sakramentene, med å være en menighet som feirer gudstjeneste. Det er sant som Paulus sier: Vi skal så, plante og vanne og så gir Gud veksten. Motløshet med at vi er få, at flere ikke bryr seg om å komme, skal vi svare på med at vi feirer gudstjeneste like fullt. Vi skal be for hverandre. Det er opptil Gud om vi skal bli flere. Når Gud sørger for veksten er det først og fremst at vi blir bevart og vokser i nåde og kjennskap til vår Herre Kristus vår frelser. Dernest at flere kommer til og hører evangeliet og tror det. Påsken viser oss at det er Gud som handler. Han har regien. Han tar ansvaret.

I dag hørte vi først at Jesus kommer inn til de redde og engstelige disiplene der de sitter bak stengte dører av frykt for jødene. Her finnes fornekeren Peter, tvileren Tomas og alle de andre som sviktet han da det gjaldt som mest. De har nesten glemt alt han på forhånd hadde sagt dem om det som skulle skje. Så står han bare der midt imellom dem. Uten anklagelser og uten fordømmelse. Han tilsier dem syndenes forlatelse og gir dem avløsning for syndene på en enkel og direkte måte: «*Fred være med dere.*» Joh 20,19. For virkelig å roe de ned og jage vekk all tvil, så viser han dem sine sårmerker i hender og føtter og gjennomborede side. Det er som han sier med mild røst: Jeg ser dere tviler på det jeg har sagt. Jeg ser deres svake tro, men her er jeg, Guds offerlam, som bar deres synder, opp på korset og betalte alt dere skyldte. Da slipper frykten og troen tar plass hos disiplene. Gleden og freden overtar. «*Disiplene ble glade da de så Herren.*» Joh 20,20

Dette blir vi også minnet om i hver høymesse. Presten står der med velsignet brød og vin som er Jesu legeme og blod og sier: «*Herrens fred være med dere.*» Det er det samme som skjer her i teksten som skjer i vår høymesse under nattverdsmåltidet. «*Igjen sa han til dem: "Fred være med dere. Likesom Faderen har sendt meg, sender jeg dere." Så åndet han på dem og sa: "Ta imot Den Hellige Ånd. Dersom dere tilgir noen deres synder, da er de tilgitt. Dersom dere fastholder dem for noen, da er de fastholdt."* JOH 20,21

Å fastholde vil bl.a. si å stenge de som lever i og forsvarer synd og fører falsk lære utenfor nattverdsbordet. Men for de som bekjenner sin synd og har lært at dette virkelig er Herrens legeme og blod, mottar i nattverden syndens forlatelse. I dåpen fikk vi alle høre disse ordene: Fred være med dere. Her fikk vi for første gang motta frukten av Jesu død og oppstandelse. Jesus oppfordrer her disiplene til å bruke skriftemål og avløsningen. Avløsningens gave er gitt til kristne som plages av sin synd. Den er gitt som trøst til syndere. Alle mennesker har synder, men mange plages ikke noe særlig med dem. Mange gleder seg over dem og forsvarer dem. Avløsningen er gitt til den troende som rett bekjenner og tror det han får: «*Tror du at min forlatelse er Guds forlatelse?*» «*Ja, Det skje som du tror*»

Avløsningens gave tas imot av troen alene som klynger seg til dette at det er helt ufortjent av nåde at Gud gir meg dette. Avløsningens gave er gitt oss for at den skal brukes. Den skal forkynnes, tros og praktiseres. Det er et særtrekk ved den sanne evangeliske lutherske kirke at den brukes og mottas. Her ligger veien til å styrke og bevare troen. Husk at Jesus innstiftet avløsningen som en av de første ting etter sin oppstandelse. Her ligger oppstandelseskraften. Her ligger trosenergien ved at vi oppgir oss

selv og at Kristus får fylle oss med sin rettferdighet og tilgivelse. Her i dagens evangelietekst vender han seg spesielt til Tomas. På en omsorgsfull og tålmodig måte tar han seg av tvileren Tomas. Tomas får kjenne og ta på Jesus. Det er han. Tomas får høre fredshilsenen: shalom, fred være med dere, syndene deres er tilgitt. Og Tomas får bytte ut sin tvil med tro og tillit: «*Min Herre og min Gud*»

Jesus møter Peter og noen andre disipler ved Tiberias-sjøen i Galilea. Det er akkurat dette engelen hadde sagt til kvinnene ved graven: «*Men gå og si til disiplene hans og til Peter: Han går i forveien for dere til Galilea. Der skal dere få se ham, slik som han sa dere.*» Mark 16,7

Simon Peter og de andre var ute for å fiske. De måtte arbeide for å skaffe seg noe mat. Men hele natten fikk de ingen ting. Om morgenen står Jesus på stranden og spør dem om de har noe fisk. Så ba han dem kaste ut noten på høyre side og de fikk mye fisk. Da er det Johannes kjenner igjen Jesus og sier til Peter: «*Det er Herren!*» Jesus som har hengt på et kors, død, begravet og oppstått, står her nå levende for dem. Ingen innbilning, ingen forestilling og ingen drøm. Det understrekes med all tydelighet at Jesus er kroppslig til stede, oppstått fra de døde. Han er her med sitt legeme som ble korsfestet og som han har gått her nede med i 33 år. Det er den samme kropp som stod opp som ble lagt i graven. Det er den samme kropp som sitter hos Faderens høyre hånd, og det er den same kropp som er midt iblant oss når ordet forkynnes og sakramentet utdeles. Jesus gir beskjed om å kaste noten ut på høyre side. En gang sa han til dem at de skulle være menneskefiskere. Det er det samme som å forvalte nøkkelmakten. Apostlene er kalt til å forvalte nådemidlene.

De skulle kaste noten på høyre side. De skulle som sagt forvalte Guds Ord og sakrament. Høyre side har en spesiell betydning. Jesus sitter ved Faderens høyre hånd. Han har fått all makt overgitt til seg av Faderen. Jesus har gitt apostlene og sin kirke all makt til å forkynne evangeliet om syndenes forlatelse og dermed bruke løsenøkkelen. Da skal alt være løst i himmelen også. Høyre siden betegner også troen og evangeliet. Hver gang ordet og sakramentenes forkynnes og brukes, kastes noten ut på høyre siden. De hadde holdt på hele natten uten resultat. Men når Herren ba dem om å kaste ut noten igjen på høyre side, så gjorde de det i tro. Herrens tjenere har måttet arbeide mange netter og dager uten å se resultatet av sitt arbeid, men vi skal likevel følge Herrens bud og oppfordring. Dette at det synes som om vi ikke får noe, må ikke få oss til å endre på oppdraget, gjøre oss mer innbydende for verden, slå av på kravene, bli mer økumeniske osv. Nei vi har fått et oppdrag om å forkynne Herrens ord og forvalte sakramentet inntil han kommer igjen. Herren har aldri sagt at han vil dømme oss for manglende resultat. Han dømmer om hvorvidt vi har vært trofaste eller troløse i forhold til det kall han har gitt oss. Så er det en formaning til meg som prest og til oss som kirke om å holde ut i det kall vi har fått. «*For øvrig, brødre: Gled dere i Herren! Jeg blir ikke trett av å gjenta det, og det er det tryggeste for dere.*» FIL 3,1. Hva blir ikke Paulus trett av? Det er å forkynne evangeliet. De hadde slitt hele natten. I egen kraft blir alt tungt og vanskelig, ja håpløs. Hvor ofte vil vi ikke ordne opp i saker og ting selv. Vi bekymrer oss, vi anklager oss selv, vi leter etter årsaker i oss selv, vi er ikke aktive nok, ikke kreative nok, ikke moderne nok, ikke misjonerende nok. Derfor går det som det går, vi får ingen fisk. Så kommer Mesteren med oppfordring om å kaste ut på høyre side. Gå ut i all verden og forkynn evangeliet. Vi skal forkynne lov og evangelium, barnslig og enkelt stå på med det oppdraget vi har fått. Det som loven ikke kunne klare, det gjorde Gud i det han lot sin Sønn dø for våre synder og oppstå til vår rettferdigjørelse. Slik handler Gud med oss. Han vil rikt velsigne oss.

Til sist vil vi også nevne at denne fortellingen også har en sjelesørgerisk side. Kanskje er du en som gjennom lang tid har arbeidet under loven for å oppfylle Guds bud og på den måten få fred med Gud. Men du mangler fortsatt roen og freden og vissheten om at syndenes forlatelse gjelder deg. Da lyder oppfordringen fra Mesteren selv «*Kast garnet ut på høyre side av båten, så skal dere få*» Du har kanskje mislykkes gang på gang ved å ta deg i sammen, ta nye og kraftige beslutninger og arbeide med gjerninger på din egen frelse. Da sier Jesus at du skal kaste ut garnet på evangeliesiden. Da vil du få en fangst større enn du kan forestille deg, full av nåde og barmhjertighet og kjærlighet. Hør hva Gud har gjort for deg, når du nå selv ikke lykkes med noen ting. «*Vi skal bli regnet som rettferdige når vi tror på ham som reiste Jesus, vår Herre, opp fra de døde, 25 han som ble overgitt til døden for våre synder og oppreist for at vi skulle bli rettferdige.*» Rom 4,24-25

Gud har gjort alt for deg og han tar deg til sitt barn og gir deg syndenesforlatelse akkurat slik du er. Ved troen på Jesus betrakter Gud deg som sitt kjære barn på tross av alle dine synder. Amen.